

Usnesení

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. J. D.**, narozen xxx
bytem xxx, xxx
zastoupen Mgr. Štěpánem Holubem, advokátem
sídlem Praha 8, Za Poříčskou bránou 21/365

proti
žalovanému: **Hlavní město Praha**, IČO 00064581
sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2
zastoupen prof. JUDr. Miroslavem Bělinou, CSc., advokátem
sídlem Praha 8, Pobřežní 370/4

o 690 000 Kč, o 1 042 496 Kč s příslušenstvím, o 1 172 808 Kč s příslušenstvím, o 1 087 508 Kč s příslušenstvím, a o 213 449 Kč s příslušenstvím,
k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. 10. 2019, č. j. 27 C 286/2018-836, ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 16. 1. 2020, č. j. 27 C 286/2008-877,

takto:

Rozsudek soudu I. stupně ze dne 15. 10. 2019 ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 16. 1. 2020 **se zrušuje** a věc se tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem ze dne 15. 10. 2019 vyhověl žalobě a žalovanému uložil zaplatit žalobci částku 690 000 Kč a dále částky 1 042 496 Kč s úrokem z prodlení specifikovaným ve výroku I. rozsudku, 1 172 808 Kč s úrokem z prodlení specifikovaným ve výroku I. rozsudku, částku 1 087 508 Kč s úrokem z prodlení specifikovaným ve výroku I. rozsudku a částku 213 449 Kč, s úrokem z prodlení specifikovaným rovněž ve výroku I. rozsudku, to vše do tří dnů do jeho právní moci (ad I.), žalovanému uložil povinnost zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 1 na nákladech řízení částku 395 394 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (ad II.) a konečně ho zavázal k povinnosti zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 1 139 201 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Štěpána Holuba (ad III.).
2. Doplňujícím rozsudkem ze dne 16. 1. 2020 svůj rozsudek ze dne 5. 10. 2019 shora označený doplnil podle § 166 o. s. ř. tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci úrok z prodlení, specifikovaný ve výrokové části doplňujícího rozsudku rovněž do tří dnů od jeho právní moci. Odvolací soud bude dále pro stručnost obě tato rozhodnutí užívat pojem rozsudek soudu I. stupně.
3. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě na zaplacení náhrady za ztrátu na výdělků a náhrady nemajetkové újmy z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru výpovědí, která žalobci byla udělena výpovědí ze dne 27. 8. 2008 a doručena mu dne 29. 8. 2008 podle § 52 písm. e) zákoníku práce. Neplatnost této výpovědi byla určena pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 11. 5. 2016, č. j. 62 Co 4/2016-616, kterým byl změněn rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 10. 11. 2015, č. j. 27 C 286/2008-547, jímž soud I. stupně žalobu na neplatnost výpovědi z pracovního poměru ze dne 29. 8. 2008 zamítl, tak, že bylo určeno, že tato výpověď z pracovního poměru je neplatná. Rozsudek nabyt právní moci dne 30. 5. 2016.

4. Žalované částky sestávaly:

- a) z částky 690 000 Kč, když tato suma představovala škodu v podobě náhrady za ztrátu na výdělků z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru touto výpovědí za období od 28. 5. 2007 do 31. 10. 2008 ve výši 204 231 Kč, a náhradu nemajetkové újmy 485 769 Kč z důvodu porušení zásady rovného zacházení a šikany – celkem 690 000 Kč
- b) z částky 1 042 496 Kč představující náhradu za ztrátu na výdělků z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru touto výpovědí za období od 1. 11. 2008 do 30. 6. 2011
- c) z částky 1 172 808 Kč představující náhradu za ztrátu na výdělků z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru touto výpovědí za období od 1. 3. 2012 do 28. 2. 2015
- d) z částky 1 087 508 Kč představující náhradu za ztrátu na výdělků z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru touto výpovědí za období od 1. 3. 2015 do 30. 9. 2017
- e) z částky 213 449 Kč představující náhradu za ztrátu na výdělků z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru touto výpovědí za období od 1. 10. 2017 do 31. 3. 2018

5. Soud I. stupně po provedeném dokazování, které učinil zejména z výsledků svědků a z listinných důkazů, shledal žalobu opodstatněnou. V odůvodnění svého rozhodnutí podrobně zrekapituloval dosavadní průběh řízení a výsledně uzavřel, že žalobce byl u žalovaného zaměstnán na základě pracovní smlouvy z 9. 1. 1992, jeho pracovní poměr byl změněn dohodou o změně pracovní smlouvy z 23. 3. 2005, kdy žalobce byl převeden na pozici referent xxx. Žalobce byl od 1. 3. 2006 do 27. 5. 2007 v dlouhodobé pracovní neschopnosti po xxx xxx, který utrpěl v únoru 2006. Po jejím ukončení znovu nastoupil do zaměstnání a očekával, že mu budou nabídnuty tři různé pracovní pozice mimo odbor dopravy, kam se podle svého vyjádření vrátit nemohl. Žalobci byl dne 27. 2. 2006 odňat osobní příplatek ve výši 5 850 Kč z důvodu dlouhodobě neuspokojivých pracovních výsledků.

6. Prvostupňový soud skutkově zjištění, která učinil z provedených důkazů, podrobně popsal pod body 4. a 5. odůvodnění svého rozsudku, na něž odvolací soud odkazuje. Podle lékařského posudku z 24. 7. 2008 žalobce dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost konat dosavadní práci, s čímž žalobce nesouhlasil. Soud I. stupně k tomuto lékařskému posudku vyslechl MUDr. V. Ř., která uvedený posudek vydala, ta se vyjádřila k jeho zdravotnímu stavu a jasně uvedla, že žalobce nebyl schopen konat dosavadní práci v oddělení xxx kvůli stavům xxx xxx, kterou trpěl vždy při příchodu na své dosavadní pracoviště. Uvedený lékařský posudek byl vydán v souladu s podkladovým lékařským posudkem PhDr. L. J., CSc., která zjistila, že z vyšetření žalobce nevyplývalo nic, co by jakkoliv snižovalo jeho schopnost vykonávat odbornou úřednickou funkci, odpovídající jeho vzdělání a praxi.

7. Soud I. stupně se podrobně zabýval tvrzenou diskriminací žalobce ze strany žalovaného a uvedl, že žalobce utrpěl v únoru 2006 xxx xxx, který nelze označit jako pracovní úraz, nicméně k tomuto kolapsu došlo z důvodu chování vedoucího zaměstnance, nadřízeného žalobce Ing. J. B.. Soud I. stupně rozebral v odůvodnění to, že žalobce sice neutrpěl pracovní úraz, avšak přesto mu z důvodu jeho xxx xxx v důsledku diskriminace náleží finanční nároky, když došlo k jeho porušení zdraví, za které žalovaný odpovídá. Prvostupňový soud rozebral, jakým způsobem byl žalobce diskriminován. Uzavřel, že žalovaný se vůči němu dopustil závažného jednání spočívajícího ve skutečnostech, jež představovaly zcela nestandardní postupy v rozporu s právními předpisy. Soud I. stupně rozebral výpovědi svědků, kteří se vyjádřili k plnění pracovních povinností ze strany žalobce. Uvedl, že nadřízený žalobce, Ing. B., porušoval zásadu rovného zacházení, když na

nenárokových jednorázových odměnách vyplácel zaměstnance rozdílně, po žalobci požadoval zbytečně opakované zdravotní prohlídky, zadržoval mu nemocenskou, neodpovídal na jeho žádosti, zablokoval mu aplikaci informačního systému. Žalobce tak diskriminoval podle § 2 odst. 3 zákona č. 198/2009 Sb. (antidiskriminační zákon). Žalovaný proto odpovídá za škodu, která žalobci vznikla ve výši 204 231 Kč představující ztrátu na výděлку za období od 28. 5. 2007 do 31. 10. 2008 a podle § 10 odst. 2 antidiskriminačního zákona má právo též na náhradu nemajetkové újmy v penězích ve výši 485 769 Kč, když jako přiměřené zadostiučinění nepostačuje zjednání nápravy.

8. Nárok žalobce na náhradu za ztrátu na výděлку z důvodu neplatné výpovědi z pracovního poměru podle § 69 zákoníku práce shledal plně opodstatněným a zabýval se otázkou výše průměrného měsíčního výděлку žalobce. Nepřisvědčil názoru žalovaného, že tento činí 17 583 Kč. Tato výše je podle prvostupňového soudu v rozporu s § 355 odst. 1 zák. práce. Soud I. stupně za rozhodné období považoval třetí čtvrtletí roku 2008. Protože ale žalobce v tomto čtvrtletí neodpracoval u žalovaného aspoň 21 dnů, tak soud I. stupně vyšel z pravděpodobného výděлку, který určil z žalobcova výděлку za čtvrté kalendářní čtvrtletí roku 2005 (říjen 2005 – prosinec 2005), když v tomto čtvrtletí byl žalobcův plat nezkreslen neoprávněným odebráním osobního příplatku, který v období od října 2005 do prosince 2005 činil 30 558 Kč měsíčně (správně zřejmě 5 850 Kč měsíčně – pozn. odvolacího soudu). Po zohlednění valorizace uzavřel, že žalovaným uváděný průměrný výdělek 17 583 Kč je „naprosto absurdní“ a pravděpodobný výdělek žalobce určil částkou 32 578 Kč z důvodu vyšší míry věrohodnosti než tak, jak ho vypočítal žalovaný (bod 10. odůvodnění napadeného rozsudku).
9. Dále se prvostupňový soud vyjádřil k osobnímu příplatku a odkázal na ust. § 7 odst. 1 nařízení vlády o platových poměrech. Soud I. stupně odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 3488/2006 a uzavřel, že osobní příplatek je nenárokovou složkou mzdy, o jeho přiznání rozhoduje zaměstnavatel, který za stavu, kdy ho přizná, je povinen ho zaměstnanci poskytnout. Nenároková složka mzdy se tak stává složkou nárokovou.
10. Prvostupňový soud neshledal relevantní námitku promlčení vznesenou žalovaným, s odůvodněním, že tato námitka je v rozporu s dobrými mravy. Žalobce byl od února 2006 (v rozsudku nesprávně uveden únor 2016 – pozn. odvolacího soudu) z důvodu jednání žalovaného v depresi a nebyl schopen žalobu na nemajetkovou újmu podat, navíc v té době byl stále zaměstnancem žalovaného a měl přislíbeno přerážení na místo staváře, k čemuž nakonec nedošlo. Soud I. stupně odkázal na judikaturu Ústavního soudu ČR (rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 643/04), zdůraznil povahu vztahu zaměstnanec/zaměstnavatel a k námitce promlčení nepřihlédl. Dovodil, že žalobce byl diskriminován, žalovaný mu odňal osobní příplatek neoprávněně a soud I. stupně výrokem I. žalobě v plném rozsahu vyhověl.
11. O nákladech řízení státu rozhodl s ohledem na výsledek sporu. Žalobce byl osvobozen od poplatkové povinnosti usnesením ze dne 21. 6. 2010, č. j. 27 C 286/2008-66 a soud I. stupně proto uložil neúspěšnému žalovanému podle § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb. zaplatit státu soudní poplatek za tu část řízení, kdy byl žalobce od soudních poplatků osvobozen. Dále pak uložil povinnost zaplatit státu náklady svědečného ve výši 638 Kč a „zálohu právního zástupce žalobce Mgr. Štěpána Holuba“, která mu byla přiznána a vyplacena ve výši 218 042 Kč usnesením ze dne 2. 9. 2016, č. j. 27 C 286/2008-660 – bod 15. odůvodnění rozsudku.
12. Výrok o nákladech řízení účastníků odůvodnil § 142 odst. 1 o. s. ř. Úspěšnému žalobci přiznal náhradu nákladů řízení v plné výši s tím, že tyto sestávají ze soudního poplatku, který žalobce zaplatil ještě před osvobozením shora citovaným usnesením a dále z nákladů právního zastoupení podle vyhl. č. 177/1996 Sb. za 43 úkonů právní služby po 25 140 Kč, 43 režijních paušálů po 300

Kč a z náhrady za DPH. Podrobné vyčíslení je obsaženo v bodě 16. odůvodnění napadeného rozsudku.

13. Doplnující rozsudek ze dne 16. 1. 2020 soud I. stupně odůvodnil § 166 odst. 1 o. s. ř. s tím, že v rozsudku ze dne 15. 10. 2019 nerozhodl o části příslušenství, čímž nevyčerpal celý předmět řízení Soud I. stupně vydal doplnující rozsudek k návrhu žalobce ze dne 19. 11. 2019.
14. Proti rozsudku a proti doplnujícímu rozsudku podal žalovaný odvolání. V něm uplatnil odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. b), c), d), e) a g) o. s. ř. V odvolání se nejprve vyjádřil k nároku žalobce na osobní příplatek. Uvedl, že tento byl žalobci odňat proto, že žalobce nesplňoval podmínky pro jeho poskytování a žalovaný proto nemohl postupovat jinak než tak, že ho žalobci platovým výměrem ze dne 27. 2. 2006 odebral. Žalovaný akcentoval, že žalobce nezvládal práci v elektronickém systému ORGA, který byl nedílnou a nutnou součástí jeho pracovní náplně. Odkázal na výslechy svědků, zejména výpověď svědkyně E. V. a uvedl, že to, že do počítačového systému ORGA žalobce zadával údaje buď chybně, nebo dokonce vůbec, negativním způsobem ovlivnilo nejen bezprostřední spolupracovníky žalobce, ale též jeho přímého nadřízeného a mělo rovněž negativní důsledky pro celou řadu dalších zaměstnanců, kteří s údaji v tomto programu přišli do styku v rámci plnění svých pracovních úkolů. Žalobce počítačový systém ORGA neovládal a navíc ani neprojevil zájem se s ním seznámit; práci s ním se přímo vyhýbal. Již jen z těchto důvodů nelze po žalovaném spravedlivě požadovat, aby žalobci osobní příplatek za velmi dobré pracovní výsledky poskytl. Rovněž tak kvantita a kvalita žalobcem vykonávané práce byla podprůměrná; žalobce pracoval méně efektivním způsobem, na zpracování jednotlivých úkonů potřeboval mnohem více času než ostatní zaměstnanci. Efektivita jeho práce byla proto nízká a důvodem toho bylo i to, že žalobce řádně nevyužíval systém ORGA.
15. Žalovaný nesouhlasil s názorem soudu I. stupně o tom, že až do příchodu Ing. B. žalobce měl uspokojivé pracovní výsledky. Tuto příčinnou souvislost nelze s příchodem Ing. B. spojovat, ale je třeba ji vázat k rozšíření nutnosti práce v systému ORGA, když nový vedoucí Ing. B. důsledně dbal na plnění všech pracovních povinností ze strany jemu podřízených zaměstnanců. Žalobce své pracovní úkoly neplnil řádně, nadřízený Ing. B. trval na splnění původního zadání, což nelze hodnotit jako šikanu, jak soud I. stupně dovodil. Žalobce jednal svévolně v rozporu s pokyny nadřízeného, a jeho bezobsažná kritika či kverulantské chování nemůžou být kladeny žalovanému k tíži. Dále žalovaný uvedl, že ne všichni zaměstnanci působící v oddělení taxislužba měli k 1. 3. 2006 osobní příplatek přiznán; prvostupňový soud však přesto v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že realitou zaměstnavatelů v rozhodném období bylo, že osobní příplatek jim byl v různých organizacích přiznáván a pobíral ho každý zaměstnanec. Závěr soudu I. stupně o tom, že osobní příplatek byl žalobci odebrán neoprávněně, je proto s ohledem na výše uvedené nesprávný.
16. Soud I. stupně postupoval nesprávně při určení výše náhrady platu, když sice určil pravděpodobný výdělek žalobce podle § 355 odst. 2 zákoníku práce, avšak při jeho určení je třeba vycházet ze skutečnosti, že žalobce ke dni skončení pracovního poměru neměl přiznán osobní příplatek, když tento je nenárokovou složkou platu, ve své podstatě se jedná o mimořádné plnění ze strany zaměstnavatelů vůči zaměstnanci, a není možno s ním bez dalšího počítat jako se součástí platu. Prvostupňový soud pomíjí to, že žalovaný předložil všechny relevantní mzdové listy, které měl k dispozici, tedy mzdové listy těch zaměstnanců, kteří stejně jako žalobce vedli správní řízení a vykonávali práci stejného druhu. Soud I. stupně se nijak nevypořádal a nezabýval ani tím, že žalovaný doložil mzdové listy Ing. N., Mgr. Ch., Mgr. R. a paní D. a rovněž neposoudil, zda je pravdivé tvrzení žalobce o tom, že výše uvedení zaměstnanci nevykonávali práci stejného charakteru jako žalobce. Podle žalovaného není důvodu pro to, aby při určení pravděpodobného výdělku žalobce v období od listopadu 2008 bylo vycházeno z platu, který žalobce dosahoval v období říjen až prosinec 2005, neboť v mezidobí došlo k výrazným změnám v kvalitě a kvantitě

práce vykonávané žalobcem. Průměrný výdělek určený jako pravděpodobný výdělek k 1. 11. 2008 částkou 32 578 Kč tak nebyl stanoven správně.

17. V další části odvolání se žalovaný podrobně vyjádřil k hodnocení provedených důkazů, pokud jde o svědecké výpovědi. Výpovědi jednotlivých svědků rozebral, zejména poukázal na to, že pokud prvostupňový soud považoval za nevěrohodnou výpověď svědkyně O. Š., tak tato svědkyně byla v rozhodné době předsedkyní odborové organizace a současně byla též členkou antidiskriminačního týmu a její výpověď je tak pravdivá. Nedostatky v práci zastávané žalobcem shledal i diskriminační tým (správně zřejmě antidiskriminační tým – pozn. odvolacího soudu), když svědkyně také uvedla to, že antidiskriminační komise nezjistila, že by se Ing. B. k žalobci choval jinak, než k ostatním zaměstnancům. Žalovaný opakovaně popřel, že by žalobce jakkoli diskriminoval a zdůraznil zejména pozici svědkyně Š. jako předsedkyně odborové organizace. Poukázal dále na výpověď svědka Ing. J. B., nadřízeného žalobce, kdy z jeho výpovědi vyplývá to, že žalobce odevzdával svoji práci oproti ostatním zaměstnancům na stejném úseku s chybami a v malém rozsahu. Svědek Ing. B. byl přímým nadřízeným žalobce, přicházel s ním často do kontaktu, za práci vykonanou žalobcem nesl přímou odpovědnost a bylo tedy v jeho zájmu, aby žalobce pracoval řádně a efektivně a jeho pracovní výsledky byly co nejlepší. Prvostupňový soud pochybil, když neuvedl, z jakého důvodu považuje výpověď tohoto svědka za nevěrohodnou a prakticky k ní tak vůbec nepřihlížel. Pouhá skutečnost, že svědek byl přímým nadřízeným žalobce, k tomuto závěru nepostačuje. Výpověď tohoto svědka je logická a správná a neobstojí ani tvrzení soudu o tom, že Ing. B. působil u žalovaného příliš krátce na to, aby mohl zhodnotit, zda žalobce systém ORGA zvládá nebo nikoliv.
18. Svědci E. V., Mgr. M. H. a Ing. V. M. uvedli v podstatě shodné skutečnosti, všichni zdůraznili, že chování Ing. B. vůči žalobci nebylo diskriminační a nebylo nijak výjimečné.
19. Svědci Ing. F. B. a Mgr. M.Š. vypovídali ve prospěch žalobce, nicméně oba svědci měli přímý zájem na tom, aby žalobci bylo vyhověno, neboť by se jednalo o další podpůrný argument v neprospěch žalovaného aplikovaný v jejich vlastních soudních řízeních. Oba tyto svědci jsou bývalými zaměstnanci žalovaného a byl s nimi rozvázán pracovní poměr okamžitě pro porušení povinností zvláště hrubým způsobem; oba uvedení svědci se v soudních sporech neúspěšně domáhali určení neplatnosti těchto okamžitých zrušení.
20. Soud I. stupně výpovědi svědků nesprávně hodnotil, když vzal za relevantní pouze ty skutečnosti, které byly zjevně v neprospěch žalovaného a ostatní svědecké výpovědi nijak nehodnotil. Pochybil, když do svého rozsudku převzal tvrzení žalobce v jeho podání ze dne 11. 10. 2019 (včetně chyb), aniž by zohlednil tvrzení žalovaného při jednání dne 15. 10. 2019; stejně tak převzal i další závěry, které žalobce uvedl při posledním jednání dne 15. 10. 2019 a které žalobce sám korigoval.
21. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, postrádá skutková zjištění učiněná s odkazem na příslušné důkazy a ze závěrů soudu I. stupně není zřejmé, z jakých důkazů soud I. stupně vycházel a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.
22. Odškodnění žalobci za xxx xxx nenáleží, neboť se nejedná o pracovní úraz. Žalobce měl dlouhodobě neuspokojivé pracovní výsledky, na což byl opakovaně upozorňován, byl mu proto také odebrán osobní příplatek a proces tohoto odebrání probíhal standardním způsobem. Není tak dána příčinná souvislost mezi kolapsem žalobce a odebráním osobního příplatku, když prvostupňový soud se otázkou příčinné souvislosti prakticky vůbec nezabýval a zdravotní a xxx stav žalovaného (správně zřejmě žalobce) před odebráním osobního příplatku nehodnotil.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

23. Dále prvostupňový soud porušil právo na spravedlivý proces, když při jednání dne 8. 8. 2019 byl žalobce vyzván k tomu, aby zrekapituloval své nároky, což měl učinit pokud možno co nejdříve, avšak teprve dne 11. 10. 2019 obdržel právní zástupce žalovaného obsáhlé vyjádření žalobce, v němž žalobce uvedl celou řadu zásadních skutečností, které měly pro řízení význam. Žalovaný proto požádal dne 14. 10. 2019 o odročení jednání nařízeného na 15. 10. 2019 proto, aby se mohl s podáním žalobce seznámit, soud I. stupně však této žádosti nevyhověl, ačkoliv podle žalovaného tato žádost byla naprosto důvodná, neboť žalovaný měl krátkou lhůtu pro kvalifikované seznámení se s podáním žalobce a případná reakce si tak vyžadovala delší časový prostor. Tím došlo k porušení práva žalovaného na spravedlivý proces podle § 157 odst. 2 o. s. ř., když navíc prvostupňový soud z tohoto podání doslovným způsobem převzal značnou část do odůvodnění svého rozhodnutí.
24. Soud I. stupně pochybil též při výpočtu nákladů řízení, neboť nezohlednil, že při určení sazby odměny za úkon právní služby se tarifní hodnota v průběhu řízení měnila v návaznosti na podané změny žaloby. Závěrem žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
25. Žalobce ve svém písemném vyjádření k odvolání žalovaného odkázal na správná skutková zjištění soudu I. stupně a jeho správné právní posouzení a velmi podrobně rozebral všechny skutkové a právní závěry, k nimž prvostupňový soud dospěl. Zdůraznil povahu osobního příplatku jako nenárokové složky mzdy, která se stává nárokovou v okamžiku, kdy je zaměstnanci přiznána. Žalobce se vyjádřil k okolnostem, za nichž mu byl osobní příplatek odňat, zdůraznil, že k tomu došlo neoprávněně z důvodu šikany ze strany Ing. B.. Ve svém vyjádření, rozebral zejména jednotlivé výpovědi svědků a uvedl, že žalovaný žalobce dlouhodobě diskriminoval, kdy žalobce prokázal příčinnou souvislost mezi odebráním osobního příplatku a xxx kolapsem a v této souvislosti žalobce poukázal na časové souvislosti, které v odůvodnění svého vyjádření podrobně popsal pod bodem V.
26. Není opodstatněná ani námitka žalovaného, že mu nebylo umožněno reagovat na vyjádření žalobce z 11. 10. 2019. Toto vyjádření neobsahovalo žádná významná skutková tvrzení, na která žalovaný sice odkazuje, avšak neuvádí žádné konkrétní příklady. Ve vyjádření žalobce pouze zrekapituloval své dosavadní nároky v reakci na vyjádření žalovaného z 5. 8. 2019. Čas žalovaného k seznámení se s tímto vyjádřením byl odpovídající, když žalobce (správně zřejmě žalovaný – pozn. odvolacího soudu) obdržel vyjádření dne 11. 10. 2019 (pátek) a jednání se konalo až v úterý 15. 10. 2019 v odpoledních hodinách. Navíc při předchozím jednání dne 8. 8. 2019 zaslal žalovaný své vyjádření dne 5. 8. 2019 soudu a právní zástupce žalobce se s ním seznámil až při samotném soudním jednání dne 8. 8. 2019, když žalovaný mu ho nezaslal. K prodlení ze strany žalobce při sepsu vyjádření z 11. 10. 2019 došlo z objektivních důvodů z důvodu nečekané hospitalizace právního zástupce žalobce.
27. K výpočtu nákladů řízení podle žalobce lze přisvědčit námitce žalovaného v tom směru, že při určení výše nákladů řízení nebylo zohledněno postupné navýšení nároků žalobce. Žalobce žádal potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného ve výrocích I. a II. a jeho změnu ve výroku III., pokud jde o náklady řízení.
28. Žalovaný v odvolání proti doplňujícímu rozsudku ze dne 16. 1. 2020 odkázal na své odvolání proti rozsudku s tím, že toto odvolání je podáno ze stejných odvolacích důvodů jako v případě odvolání proti rozsudku. Žalovaný neuznává podstatu žalobcovy nároku, a proto neuznává ani nárok žalobce na příslušenství přiznané žalobci doplňujícím rozsudkem. Plat žalobce včetně osobních a zvláštních příplatků byl stanoven v souladu s platnými předpisy a odpovídá pracovnímu zařazení

žalobce. Žalovaný žádal, aby odvolací soud doplňující rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

29. Žalobce ve svém vyjádření k doplňujícímu rozsudku odkázal na své vyjádření proti rozsudku.
30. Odvolací soud přezkoumal podle § 212, 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, důkazní řízení podle § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval sdělením ředitele odboru dopravy Ing. J. H. ze dne 21. 4. 2006, vnitřním sdělením vedoucího oddělení taxislužby žalovaného ze dne 14. 2. 2006 a 21. 4. 2006 a rozhodnutím o odnětí osobního příplatku ze dne 24. 2. 2006. Po takto doplněném důkazním řízení však odvolací soud neshledal podmínky pro konečné rozhodnutí ve věci.
31. Žalobce v první řadě uplatnil odvolací důvod uvedený v § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř. Odvolací soud konstatuje, že tento odvolací důvod může být dán pouze v řízeních, v nichž se uplatní zásada koncentrace řízení (§ 118b a § 175 odst. 4 část první věty za středníkem o. s. ř.). O žádný z takovýchto případů se však zde nejedná a tento odvolací důvod proto dán není.
32. Dále žalovaný namítal nepřezkoumatelnost rozsudku a vadu řízení spočívající v tom, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. K tomu odvolací soud uvádí, že odůvodnění napadeného rozsudku sice zčásti postrádá všechny náležitosti uvedené v § 157 odst. 2 o. s. ř., když prvostupňový soud v něm ne zcela přehledně v dlouhých nedělených odstavcích uvádí jednotlivá skutková zjištění, která z provedených důkazů učinil; z obsahu odůvodnění je zřejmé, že některé své závěry, ať již skutkové či právní, zkopírovává z obsahu provedených důkazů či vyjádření účastníků a podobně; nicméně i přesto lze konstatovat, že odůvodnění napadeného rozsudku je (vyjma nákladových výroků, jak bude uvedeno ještě dále) natolik dostatečně srozumitelné, že je z něj zřejmé, které důkazy prvostupňový soud provedl, jak je hodnotil, jaká skutková zjištění z nich učinil a jak zjištěný skutkový stav posoudil po stránce právní, byť skutkové a právní závěry jsou na několika místech rozsudku směřovány. Odvolateli je třeba přisvědčit v tom, že poměrně obsáhlé vyjádření žalobce ze dne 11. 10. 2019, které bylo učiněno v návaznosti na předchozí jednání dne 8. 8. 2019 bylo žalovanému doručeno až v pátek 11. 10. 2019; z tohoto důvodu požádal žalovaný o odročení jednání nařízeného na 15. 10. 2019, když namítl, že s ohledem na obsáhlou tohoto podání se s ním nestihne seznámit a účinně na něj reagovat. Soud I. stupně této jeho žádosti nevyhověl a jednání dne 15. 10. 2019 proběhlo. Odvolací soud však i s ohledem na délku řízení neshledává v postupu soudu I. stupně v tomto směru pochybení, které by představovalo zkrácení práv žalovaného a porušení zásady rovnosti účastníků řízení ve smyslu § 18 odst. 1 věta první o. s. ř. a tím i porušení práva žalovaného na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, když je třeba dodat, že žalovaný měl k seznámení se s obsahem tohoto podání 3 dny, z toho 1 den pracovní; uvedené vyjádření žalobce skutečně neobsahuje žádné zásadní námítky, které by byly zcela nové a v řízení dosud neuplatněné. Pokud soud I. stupně jednání dne 15. 10. 2019 neodročil, postupoval podle § 101 odst. 3 o. s. ř. správně, když důvod, pro který žalovaný žádal o odročení tohoto jednání, nelze považovat za vážný. Ostatně sám žalobce uvedl, že se do obdobné situace dostal při jednání dne 8. 8. 2019, kdy mu vyjádření žalovaného ze dne 5. 8. 2019 bylo doručeno až při jednání; když z údajů na doručence na č. l. 787 p. v. spisu je zřejmé, že mu bylo zasláno do datové schránky dokonce až 9. 8. 2019, tedy po jednání. Žalovaný toto své podání soudu zaslal také těsně před nařízením jednání, takže žalobce byl ve stejné situaci. Odvolací soud tak se zřetelem ke všem těmto skutečnostem uzavírá, že žalovaným vytykávaný postup soudu I. stupně v tomto směru odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. nenaplnuje.
33. Na zjištěný skutkový stav je třeba aplikovat zákoník práce č. 65/1965 Sb. ve znění účinném do 31. 3. 2006 (dále jen zákoník práce č. 65/1965 Sb., ve zkratce zák. práce č. 65/1965 Sb. – poznámka

odvolacího soudu), pokud jde o požadavek žalobce na zaplacení částky 690 000 Kč a dále zákoník práce č. 262/2006 Sb. ve znění účinném od 31. 12. 2008, pokud jde o požadavek žalobce na náhradu platu z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru výpovědí ze dne 27. 8. 2008 (dále jen zákoník práce, ve zkratce zák. práce – pozn. odvolacího soudu).

34. Soud I. stupně učinil v zásadě správná skutková zjištění z provedených důkazů, pokud jde o posouzení důvodnosti nároku žalobce. K tomu odvolací soud uvádí, že žalobce v řízení uplatnil v podstatě dva nároky, a to 1) nárok na náhradu platu v částkách 1 042 496 Kč s příslušenstvím, 1 172 808 Kč s příslušenstvím, 1 087 508 Kč s příslušenstvím a 213 449 Kč s příslušenstvím z titulu neplatného rozvázání pracovního poměru výpovědí ze dne 27. 8. 2008 podle § 69 zákoníku práce a 2) nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy v celkové výši 690 000 Kč, když tato částka sestává z náhrady za ztrátu na platu za období od 28. 5. 2007 do 31. 10. 2008 ve výši 204 231 Kč a z náhrady nemajetkové újmy blíže nespecifikované ve výši 485 769 Kč. K prvnímu nároku odvolací soud uvádí, že za situace, kdy žalobcem byl neplatně zrušen pracovní poměr výpovědí z 27. 8. 2008, o čemž bylo pravomocně rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 11. 5. 2016, č. j. 62 Co 4/2016 – 616, kterým byl změněn k odvolání žalobce rozsudek soudu I. stupně ze dne 10. 11. 2015, č. j. 27 C 286/2008 – 547 a žalobce žalovanému oznámil, že má zájem na dalším zaměstnávání, žalovaný mu neumožnil pokračovat v práci, má žalobce právo na náhradu platu za jednotlivá období tak, jak je v žalobě ve znění změn žaloby (připuštěných soudem podle § 95 o. s. ř.) vymezuje. Zákoník práce ve znění účinném do 31. 12. 2011 neumožňoval náhradu platu za dobu přesahující 6 měsíců k návrhu zaměstnavatele přiměřeně snížit tak, jak to zavedla novela zákoníku práce provedená s účinností od 1. 1. 2012 zákonem č. 365/2011 Sb. Za situace, kdy neplatná výpověď z pracovního poměru žalobci byla udělena před účinností této novely, je třeba ve smyslu článku II bod 7. Přechodných ustanovení zákona č. 365/2011 Sb. dovodit, že právo soudu podle § 69 odst. 2 zákoníku práce ve znění účinném od 1. 1. 2012 na tento případ uplatnit nelze. Znamená to, že v daném případě nepřichází v úvahu snížení platu k návrhu žalovaného jako zaměstnavatele tak, jak to shora citovaná novela zákoníku práce zavedla s účinností od 1. 1. 2012.
35. Odvolací soud v zásadě souhlasí se skutkovými zjištěními soudu I. stupně i s jeho právním posouzením, pokud jde o důvodnost požadavku žalobce na náhradu škody z titulu náhrady za ztrátu na platu za období od 28. 5. 2007 do 31. 10. 2008 ve výši 204 231 Kč a nemajetkové újmy v penězích ve výši 486 759 Kč, celkem 690 000 Kč. V tomto směru odvolací soud odkazuje na právní názor vyjádřený Nejvyšším soudem ČR v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 29. 8. 2017, č. j. 21 Cdo 780, 782/2017 – 712, který dovodil, že může jít o nárok z titulu obecné odpovědnosti zaměstnavatele za škodu vzniklou zaměstnanci porušením právních povinností v rámci plnění pracovních úkolů zaměstnavatele zaměstnanci jednajícímí jeho jménem podle § 187 odst. 2 zák. práce č. 65/1965 Sb. popř. o nárok na náhradu škody vzniklé zaměstnanci při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním porušením právních povinností nebo úmyslným jednáním proti dobrým mravům podle § 187 odst. 1 zák. práce č. 65/1965 Sb. Žalobce poukazoval na šikanózní a diskriminační jednání, kterého se měl vůči němu dopustit zejména jeho bezprostřední nadřízený Ing. Jiří B.. Soud I. stupně provedl k posouzení důvodnosti tohoto nároku poměrně podrobné dokazování, zejména podrobně vyslechl svědky a v odůvodnění svého rozhodnutí poté vysvětlil, jak všechny tyto důkazy zhodnotil, když postupoval podle zásad uvedených v § 132 o. s. ř. Uvedl, kterým svědkům uvěřil a kterým nikoliv, a v zásadě srozumitelně vysvětlil, jaká skutková zjištění z jednotlivých důkazů učinil. Odvolací námitky žalovaného v tomto směru se týkají především postupu soudu při hodnocení důkazů. V tomto ovšem odvolací soud uvádí následující.
36. Odvolací soud je oprávněn zasáhnout do hodnocení důkazů soudem prvního stupně pouze tehdy, jestliže hodnocení důkazů soudem I. stupně neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o. s. ř. Domnívá-li se odvolací soud, že by provedené důkazy měly být hodnoceny odlišně, než se

stalo za řízení před soudem I. stupně, je povinen je zopakovat, a to včetně tzv. pominutých důkazů, které soud prvního stupně sice provedl, ale nehodnotil je, ač tak měl učinit. Odvolací soud zde může dokazování i doplnit o důkazy, které dosud nebyly provedeny, ledaže by se jednalo o doplnění dokazování příliš rozsáhlé. V případě, že odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně navíc neodpovídá požadavkům uvedeným v ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř., neboť neobsahuje všechny informace, které by z hlediska ustanovení § 132 o. s. ř. mělo obsahovat, není zopakování důkazů provedených soudem I. stupně ani doplnění dokazování možné a odvolací soud je povinen vždy rozhodnutí soudu prvního stupně zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Jestliže však hodnocení důkazů soudem prvního stupně respektuje zásady vyplývající z ustanovení § 132 o. s. ř., byl by za této situace v rozporu se zákonem takový postup odvolacího soudu, který by rozhodnutí soudu I. stupně zrušil a uložil by mu, aby se v dalším řízení zabýval možným jiným hodnocením těchto důkazů (usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 6. 2017, sp. zn. 21 Cdo 1472/2017).

37. Z výše uvedeného je zřejmé, že provádění důkazů a jejich hodnocení je doménou především soudu I. stupně. Odvolací soud je oprávněn do takového hodnocení zasáhnout pouze tehdy, pokud by skutková zjištění učiněná z provedených důkazů byla v extrémním nesouladu s jejich obsahem. Soud I. stupně však, jak již je shora naznačeno, v zásadě srozumitelně vysvětlil, proč některým důkazům uvěřil a jiným nikoliv, z kterých vycházel a v tomto směru námitky žalovaného, že není zřejmé, proč neuvěřil například výpovědi svědka Ing. J. B., nebo svědkyně O. Š., neshledává odvolací soud relevantní. V případě svědkyně O. Š. šlo o členku antidiskriminačního týmu žalovaného, který vyšetřoval žalobcem tvrzenou šikanu a dospěl k negativnímu závěru, takže tato svědkyně by jen těžko popřela správnost závěrů, k nimž antidiskriminační tým dospěl. Svědek Ing. J. B. byl bezprostředním nadřízeným žalobce, který se měl na šikaně žalobce podílet, takže ani u tohoto svědka nelze předpokládat, že by vypovídal v neprospěch svého zaměstnavatele. V řízení bylo nesporně zjištěno, že žalobce skutečně utrpěl koncem února 2006 xxx xxx, který vedl výsledně k jeho dlouhodobé pracovní neschopnosti od 1. 3. 2006 do 27. 5. 2007 a byl ostatně i důvodem toho, proč s ním žalovaný (neplatně) rozvázal pracovní poměr výpovědí podle § 52 písm. e) zákoníku práce č. 262/2006 Sb. Odvolací soud dále dovozuje, že je dána příčinná souvislost mezi tímto protiprávním jednáním a žalobcem tvrzenou škodou v podobě náhrady za ztrátu na platu a nemajetkovou újmu tak, jak je výše specifikována, když z výsledků dokazování v řízení před soudem I. stupně je zřejmé, že uvedené protiprávní jednání žalovaného bylo bezprostřední příčinou jeho zdravotního kolapsu a následné dlouhodobé pracovní neschopnosti. Odvolací soud tak shodně se soudem I. stupně uzavírá, že jsou splněny podmínky odpovědnosti zaměstnavatele za škodu, kterou mu způsobili porušením právních povinností v rámci plnění úkolů zaměstnavatele zaměstnanci jednající jeho jménem ve smyslu § 187 odst. 2 zákoníku práce č. 65/1965 Sb. K otázce výše škody, respektive nemajetkové újmy však soud I. stupně učinil skutková zjištění nedostatečná, respektive provedené důkazy nesprávně zhodnotil a v důsledku toho i právní posouzení věci tak jak jej učinil, nemůže být správné. To samé platí v případě nároku žalobce na náhradu platu podle § 69 zákoníku práce. U obou těchto nároků totiž prvostupňový soud vyšel z takzvaného pravděpodobného výdělku žalobce, který však nesprávně stanovil.

38. Odvolací soud sdílí názor soudu I. stupně o tom, že za rozhodné období pro určení výše této náhrady je třeba považovat ve smyslu § 354 zákoníku práce třetí kalendářní čtvrtletí roku 2008, které předcházelo udělení výpovědi z pracovního poměru ze dne 27. 8. 2008, podle níž měl pracovní poměr žalobce skončit k 31. 10. 2008. Soud I. stupně správně zjistil, že v tomto čtvrtletí žalobce neodpracoval alespoň 21 dní, a je proto třeba stanovit jeho pravděpodobný výdělek podle § 355 zákoníku práce. Při určení jeho výše však pochybil, když prakticky bez dalšího převzal výpočet žalobce, který vychází z průměrného platu žalobce za poslední čtvrtletí, v němž žalobce pobíral osobní příplatek, tedy čtvrté čtvrtletí roku 2005 a z toho prvostupňový soud dovodil, že průměrný plat měl činit 30 558 Kč s tím, že tento se od 1. 1. 2007 navyšoval o valorizaci 2 020 Kč,

tedy od 1. 11. 2008 na částku 32 578 Kč, jak vysvětlil v odůvodnění svého rozsudku pod body 9 a 10. S tímto názorem soudu I. stupně však odvolací soud nesouhlasí.

39. Předně je třeba uvést, že jak bylo zjištěno soudem I. stupně a současně též odvolacím soudem, žalobci byl osobní příplatek ve výši 5 850 Kč odňat rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 2. 2006 v plné výši z účinností od 1. 3. 2006. Důvodem tohoto rozhodnutí měly být žalobcovy „*dlouhodobě neuspokojivé pracovní výsledky, které se ani po ústní a písemné domluvě, která proběhla dne 7. 12. 2005 nezlepšily*“.
40. Zákoník práce upravuje osobní příplatek ve svém § 131. Osobní příplatek není nárokový, jedná se o fakultativní složku platu, kterou zaměstnavatel může ocenit výkonnost a kvalitu práce zaměstnance v porovnání s ostatními zaměstnanci. Ve vztahu k zaměstnancům plní tento příplatek především motivační funkci. Z hlediska platového systému vytváří prostor pro platovou diferenciaci a poskytuje možnost k přiměřenému ocenění odborníků. Osobní příplatek nemá sloužit k zohlednění jednorázového zvýšení výkonnosti zaměstnance, ale k ocenění kvality a množství vykonávané práce, která má **dlouhodobý charakter**. Zákoník práce pro poskytování osobního příplatku vyžaduje, aby zaměstnanec **dlouhodobě dosahoval** (nikoliv jednorázově dosáhl) velmi dobrých pracovních výsledků. Pojem „dlouhodobě“ zákoník práce blíže nevynezuje a ponechává na zaměstnavateli, jak dlouhou dobu bude považovat za dostatečnou pro zapracování zaměstnance na příslušném pracovním místě a pro posouzení jeho výkonnosti. Protože lze předpokládat, že se individuální pracovní schopnosti zaměstnance zpravidla v krátkém časovém období nemění, nepředpokládá ani platná právní úprava, že by zaměstnanec po zapracování odváděl v jednotlivých měsících práci výrazně odlišné kvality. Ze shora uvedeného tedy vyplývá, že osobní příplatek nelze měnit podle výkonu zaměstnance každý měsíc nebo za relativně krátkou dobu. K ocenění mimořádného zvýšení pracovního výkonu nebo kvalitního splnění zvlášť významného úkolu stanoví zákoník práce jinou nenárokovou složku platu, a to odměnu.
41. Nejvyšší soud ČR ve svém rozsudku ze dne 27. 2. 2013, sp. zn. 21 Cdo 832/2012, uvedl, že *ke snížení nebo odnětí osobního příplatku přiznaného zaměstnanci, který dlouhodobě dosahuje velmi dobrých pracovních výsledků, může zaměstnavatel přistoupit jen tehdy, došlo-li k takovému zhoršení výsledků jeho pracovní činnosti posuzovaných podle množství a kvality, které odůvodňuje další poskytování osobního příplatku v menším rozsahu nebo které vyžaduje jeho odnětí. Okolnost, že zaměstnanec při plnění svých pracovních úkolů porušuje povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci, ani míra jeho schopností a dovedností potřebných k výkonu práce nejsou – neprojeví-li se ve výsledcích práce zaměstnance posuzovaných podle množství a kvality – z hlediska důvodů pro snížení nebo odnětí osobního příplatku významné. Okolnost, že zaměstnanec při plnění svých pracovních úkolů porušuje povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci, ani míra jeho schopností a dovedností potřebných k výkonu práce nejsou – neprojeví-li se ve výsledcích práce zaměstnance posuzovaných podle množství a kvality – z hlediska důvodů pro snížení nebo odnětí osobního příplatku významné.*
42. Soud I. stupně sice v odůvodnění svého rozhodnutí pod bodem 11 poměrně podrobně vysvětlil, z jakého důvodu do výpočtu pravděpodobného výdělku žalobce osobní příplatek v naposledy přiznané výši 5 850 Kč měsíčně zahrnul, nicméně dostatečně nezohlednil všechna relevantní kritéria. Sice správně uvedl, že jak vyplývá z výše uvedených judikатурních závěrů, se osobní příplatek svojí povahou a charakterem spíše blíží nárokové složce mzdy za stavu, kdy byl řádně přiznán, nejde o složku mzdy, na níž by zaměstnanec měl právo bez dalšího ze zákona, ale ke vzniku nároku je třeba konstitutivní rozhodnutí, což v tomto případě nepochybně učiněno bylo, nicméně současně žalovaný svým rozhodnutím ze dne 27. 2. 2006 žalobci osobní příplatek odňal a soud I. stupně se splněním podmínek ve smyslu § 131 zák. práce pro odnětí tohoto příplatku nezabýval dostatečně. V odůvodnění svého rozhodnutí výsledně dospěl k závěru, že žalobce své pracovní povinnosti řádně plnil s tím, že odnětí osobního příplatku bylo projevem šikany ze strany nadřízeného žalobce, Ing B., nicméně z hlediska ust. § 131 odst. 1 zákoníku práce

je relevantní to, že zaměstnanci vzniká nárok na osobní příplatek tehdy, jestliže dosahuje **velmi** dobrých pracovních výsledků nebo plní větší rozsah pracovních úkolů, než ostatní zaměstnanci; v takovém případě mu může zaměstnavatel poskytnout osobní příplatek až do výše 50 % platového tarifu nejvyššího platového stupně platové třídy, do které je zaměstnanec zařazen, resp. v případě, že jde o zaměstnance, který je vynikajícím a všeobecně uznávaným odborníkem a vykonává práce zařazené do 10. a 16 platové třídy, mu může zaměstnavatel přiznat osobní příplatek až do výše 100 % platového tarifu nejvyššího platového stupně v platové třídě, do které je zaměstnanec zařazen (§ 131 odst. 2 zák. práce). Soud I. stupně sice dovodil, že žalobce své pracovní povinnosti plnil řádně; to však ještě neznamená, že by je plnil nadprůměrně tak, že by dosahoval velmi dobrých pracovních výsledků, jak předpokládá § 131 odst. 1 zákoníku práce, resp. že by dokonce byl „vynikajícím, všeobecně uznávaným odborníkem a vykonával práce, zařazené do 10 až 16 platové třídy“, jak stanoví § 131 odst. 2 zákoníku práce. Pouhé plnění pracovních povinností bez dalšího nárok na osobní příplatek neodůvodňuje. Tato kritéria však prvostupňový soud nezohlednil a v odůvodnění svého rozhodnutí nevyšvětlil.

43. Především však odvolací soud sdílí námitky žalovaného ohledně stanovení výše pravděpodobného výdělku, když prvostupňový soud prakticky bez dalšího převzal výpočet provedených žalobcem a vyšel z platu žalobce dosaženého ve 4. čtvrtletí roku 2005. Takovýto postup však není správný.
44. Podle § 69 odst. 1 zák. práce ve znění platném do 31. 12. 2011 dal-li zaměstnavatel zaměstnanci neplatnou výpověď nebo zrušil-li s ním zaměstnavatel neplatně pracovní poměr okamžitě nebo ve zkušební době, a oznámil-li zaměstnanec zaměstnavateli bez zbytečného odkladu písemně, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, jeho pracovní poměr trvá i nadále a zaměstnavatel je povinen poskytnout mu náhradu mzdy nebo platu. Náhrada podle věty první přísluší zaměstnanci ve výši průměrného výdělku ode dne, kdy oznámil zaměstnavateli, že trvá na dalším zaměstnávání, až do doby, kdy mu zaměstnavatel umožní pokračovat v práci nebo kdy dojde k platnému skončení pracovního poměru.
45. Podle § 355 zák. práce jestliže zaměstnanec v rozhodném období neodpracoval alespoň 21 dnů, použije se pravděpodobný výdělek. Pravděpodobný výdělek zjistí zaměstnavatel z hrubé mzdy nebo platu, které zaměstnanec dosáhl od počátku rozhodného období, popřípadě z hrubé mzdy nebo platu, které by zřejmě dosáhl; přitom se přihledne zejména k obvyklé výši jednotlivých složek mzdy nebo platu zaměstnance nebo ke mzdě nebo platu zaměstnanců vykonávajících stejnou práci nebo práci stejné hodnoty.
46. Zákon taxativně nestanoví ani nijak neomezuje hlediska, z nichž je třeba vycházet při zjišťování mzdy nebo platu, které by zaměstnanec v rozhodném období „zřejmě dosáhl“. Ponechává tak na úvaze soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Protože se však jedná o stanovení pravděpodobného výdělku na základě výdělku, které by byly „zřejmě“ dosaženy právě v rozhodném období, je zřejmé, že je třeba při zkoumání „pravděpodobnosti“ podkladů pro výpočet průměrného výdělku v první řadě přihlížet k tomu, jakou práci měl zaměstnanec ve zkoumaném rozhodném období konat, jakým způsobem byla tato práce odměňována, jaké byly podle platných předpisů (kupř. vnitřních předpisů, kolektivní smlouvy) proměnlivé složky mzdy apod. V tomto rámci lze potom – jako k určitému korektivu – přihlídnout rovněž k výši výdělku, kterých dosáhli na stejné práci spolupracovníci dotčeného zaměstnance, případně jiní zaměstnanci na práci stejné hodnoty. Zákon také formou demonstrativního výčtu dává soudu k úvaze, aby při zjišťování pravděpodobného výdělku přihlédl „zejména k obvyklé výši jednotlivých složek mzdy nebo platu zaměstnance nebo ke mzdě nebo platu zaměstnanců vykonávajících stejnou práci nebo práci stejné hodnoty“. Ostatní hlediska zákon ponechává zcela na úsudku soudu tak, aby se jím stanovený průměrný výdělek skutečně jevil jako „pravděpodobný“. V tomto rámci tedy nemusí být vyloučeno

– odůvodňují-li to okolnosti případu – přihlídnout i k jiným okolnostem, jestliže jsou významné pro objasnění toho, jakého výdělku by zaměstnanec v rozhodném „zřejmě“ dosáhl (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28.4.2011, sp.zn. 21 Cdo 4690/2009). Podle platné judikatury NS ČR je při stanovení pravděpodobného výdělku významná také okolnost jakých výdělku dosahoval poškozený zaměstnanec (žalobkyně) v daném pracovním zařazení v minulosti, a to i v relativně vzdálenějším časovém období, obzvláště za situace, kdy vztaženo na daný případ, žalovaný tvrdí, že u něho nebyli srovnatelní zaměstnanci, kteří by vykonávali stejnou práci nebo práci stejné hodnoty jako žalobce, a tyto výdělky porovnat s výsledkem zjištění jakého výdělku by poškozený zaměstnanec v rozhodném období „zřejmě“ dosáhl. Obecně vzato porovnání celkových výdělků žalobkyně, a to včetně jejich odměn za I. čtvrtletí roku 2007, potažmo za celý rok 2006, lze vzít jako vodítko k tomu, aby její pravděpodobný výdělek byl zjištěn v souladu s platnou judikaturou (srovnej rozsudek NS ČR sp. zn. 21 Cdo 58/2005).

47. Při zjišťování mzdy nebo platu, které by zaměstnanec v rozhodném období „zřejmě dosáhl“ je třeba mj. přihlídnout také k okolnosti, jakého výdělku zaměstnanec dosahoval v daném pracovním zařazení v minulosti, a to i v relativně vzdálenějším časovém období.
48. Soud I. stupně výše uvedená kritéria nerespektoval, když ačkoliv to žalovaný navrhol, nezkoumal, jakých platů dosahovali zaměstnanci žalovaného, kteří stejně jako žalobce vykonávali stejný druh práce, resp. srovnatelnou práci s žalobcem a v tomto směru žalovaný doložil mzdové listy Ing. N., Mgr. Ch., Mgr. R. a paní D.. Za účelem stanovení pravděpodobného výdělku je však třeba se těmito skutečnostmi zabývat, když to, že žalobce dosahoval ve čtvrtém čtvrtletí roku 2005 platu, který soud I. stupně určil, ještě neznamená, že by tohoto platu dosahoval při běžném chodu událostí i nadále.
49. Odvolací soud tak uzavírá, že stanovení pravděpodobného výdělku žalobce je nesprávné; soud I. stupně v tomto směru provedl nedostatečné dokazování, což zakládá odvolací důvody uvedené v § 205 odst. 2 písm. d) a e) o. s. ř. a z tohoto důvodu proto ani právní posouzení věci tak, jak jej prvostupňový soud učinil, nemůže být správné. Je tak naplněn i odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř.
50. K požadavku žalobce na náhradu škody ve výši 204 231 Kč z titulu náhrady za ztrátu na platu za období od 28. 5. 2007 do 31. 10. 2008 a na náhradu nemajetkové újmy ve výši 485 769 Kč, celkem 690 000 Kč, odvolací soud uvádí, že v případě náhrady nemajetkové újmy není zřejmé, jakým způsobem žalobce k této částce dospěl, když odvolací soud konstatuje, že zákoník práce dnem 1. 1. 2008 do 31. 12. 2011 upravoval zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace ve svých § 16 – § 17 s tím, že ohledně právních prostředků ochrany zaměstnance před diskriminací v pracovněprávních vztazích odkazoval na antidiskriminační zákon, který však byl přijat až s účinností od 1. 9. 2009 (zákon č. 198/2009 Sb.), Znamená to, že pokud v daném případě k porušení zásady rovného zacházení, resp. k šikaně žalobce mělo dojít před 1. 1. 2008, tak zákoník práce v tehdy platném znění nárok na nemajetkovou újmu z tohoto důvodu neupravoval. Bude tedy na žalobci, aby prokázal, z čeho tato částka sestává, když pouhé označení, že jde o nemajetkovou újmu v penězích, nepostačuje. To samé platí v případě náhrady za ztrátu na platu za období od 28. 5. 2007 do 31. 10. 2008, - ani ohledně tohoto nároku není zřejmé, jakým způsobem žalobce k výsledné částce 204 231 Kč dospěl. Bude tedy na něm, aby postupem podle § 43 odst. 1 o. s. ř. nárok na náhradu škody, resp. náhradu nemajetkové újmy v celkové výši 690 000 Kč podrobně specifikoval tak, aby bylo projednatelný. Žaloba tak v této části trpí vadou, neboť nesplňuje náležitosti uvedené v § 79 odst. 1 o. s. ř., a pokud soud I. stupně o požadavku na zaplacení částky 690 000 Kč přesto meritorně rozhodl, tak řízení zatížil vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, což zakládá odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř.

51. K nákladovým výrokům účastníků a státu odvolací soud uvádí, že tyto jsou nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, jakým způsobem soud I. stupně výši nákladů řízení žalobce, resp. státu, stanovil. K tomu je třeba uvést, že žalobce byl usnesením soudu I. stupně ze dne 4. 2. 2011 ustanoven zástupce podle § 30 o. s. ř. (byť toto usnesení není zdůvodněno) a za tohoto stavu je třeba dovodit, že hotové výdaje a odměnu za zastupování tohoto zástupce platí podle § 140 odst. 2 o. s. ř. stát. Soud I. stupně na náhradě nákladů řízení státu přiznal kromě svědečného a soudních poplatků nezaplacených žalobcem poté, kdy byl od soudních poplatků osvobozen (§ 2 odst. 3 věta první zákona č. 549/1991 Sb.) též zálohu, kterou přiznal Mgr. Holubovi usnesením ze dne 2. 9. 2016, č. j. 27 C 286/2008-660, ve výši 218 042 Kč – bod 15. Ostatní náklady právního zastoupení, které vyčíslil pod bodem 16. odůvodnění svého rozsudku (43 úkonů právní služby a 43 režijních paušálů + náhrada za DPH) však uložil žalovanému zaplatit v řízení úspěšnému žalobci. Pokud ovšem byl Mgr. Štěpán Holub žalobci ustanoven jako zástupce z řad advokátů podle § 30 odst. 2 o. s. ř., jak vyplývá z výše uvedeného, tak veškeré náklady právního zastoupení tohoto advokáta platí stát a je nerozhodné, zda mu již na záloze něco vyplatil či nikoliv. Soud I. stupně rovněž pochybil při určení sazby odměny za úkon právní služby, když – jak ostatně shodně uvádějí též oba účastníci – nezohlednil to, že předmět řízení se v jeho průběhu měnil tak, jak žalobce svůj žalobní požadavek navyšoval. Navíc v případě, že účastník je v řízení od soudních poplatků osvobozen a v řízení uspěje, tak soudní poplatek v řízení neúspěšný účastník neplatí v režimu nákladů řízení státu podle § 148 o. s. ř., ale z titulu přechodu poplatkové povinnosti podle § 2 odst. 3 věta první zák. č. 549/1991 Sb., což soud I. stupně nerespektoval. Oba nákladové výroky tak jsou nepřezkoumatelné.
52. Protože naznačený rámec dokazování přesahuje meze funkční působnosti odvolacího soudu, jehož činnost je především přezkumná, nikoli nalézací, nezbylo, než napadený rozsudek podle § 219a odst. 1 písm. a) o odst. 2 o. s. ř. zrušit a věc vrátit podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. prvostupňovému soudu k dalšímu řízení. Odvolací soud rekapituluje, že základ nároku je zcela dán, pokud jde o požadavek žalobce na náhradu platu podle § 69 zákoníku práce a rovněž tak je dán ohledně požadavku žalobce na náhradu škody z titulu obecné odpovědnosti podle § 187 odst. 2 zákoníku práce č. 65/1965 Sb., tak, jak je shora vysvětleno. Dosud ale nebyla objasněna výše obou těchto nároků, když prvostupňový soud nesprávně určil pravděpodobný výdělek žalobce a nedostatečně se zabýval povahou částky 690 000 Kč, když v tomto směru bude na žalobci, aby ji postupem podle § 43 o. s. ř. specifikoval, jak je vysvětleno výše.
53. V novém rozhodnutí soud I. stupně znovu rozhodne též o nákladech řízení, včetně řízení odvolacího (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

V Praze dne 9. 9. 2020

Mgr. René Fischer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.